

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 701: Cho Nên Phát Thệ Nguyên Phổ Độ Tất Cả Chúng Sanh Nhập Vô Dư Niết Bàn, Mà Không Có Ý Nghĩ Chúng Sanh Khó Độ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 059)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên phát thệ nguyên phổ độ tất cả chúng sanh nhập Vô dư Niết bàn, mà không có ý nghĩ chúng sanh khó độ.】

Đây là điều mà người học Phật nhất định phải phát nguyện. Không có nguyện thì hành giả sẽ không có chí hướng, chẳng còn tiền đề gì nữa, cho nên nguyện là động lực của hành động. Bạn xem người thế gian, chúng ta ở trong các thành thị lớn, nhìn thấy những người kinh doanh, những người làm ăn buôn bán này, họ thật sự liêu mạng, không ngủ không nghỉ. Việc ăn uống của họ không điều độ, không giống như chúng ta cứ đến giờ là ăn cơm, có rất nhiều người làm ăn, đến hai, ba giờ chiều mới ăn cơm trưa, tối đến tám, chín giờ mới ăn cơm, có người còn phải làm việc đến một, hai giờ đêm. Liêu mạng và nỗ lực một cách nghiêm túc như vậy, tại sao họ lại sống vất vả đến thế? Sức mạnh nào thúc đẩy họ? Là kiếm tiền! Sức mạnh của đồng tiền rất lớn, thúc đẩy họ làm việc, họ không sợ vất vả. Chư Phật, Bồ Tát ở tận hư không biến pháp giới phổ độ chúng sanh, cũng không hề nghỉ ngơi, sức mạnh nào đang thúc đẩy các Ngài? Các Ngài lại không cần tiền, cũng không màng danh, cũng chẳng vì lợi, sức mạnh nào đang thúc đẩy vậy? Không ngủ không nghỉ như vậy, so với người làm ăn buôn bán còn làm việc vất vả hơn, nghiêm túc hơn, nỗ lực hơn, là sức mạnh gì vậy? Là Tứ hoằng thệ nguyện. Tại sao vậy? Vì muốn độ chúng sanh, thấy chúng sanh quá đau khổ, mê lầm quá sâu nặng, muốn cứu độ những chúng sanh ấy, thì Ngài làm gì có thời gian để nghỉ ngơi! Sao Ngài có thể không nghiêm túc cơ chứ? Nếu mình không nghiêm túc, không nỗ lực, thì chúng sanh sẽ phải chịu khổ thêm một chút; mình thành tựu sớm một ngày, chúng sanh sẽ bớt chịu khổ một ngày; đó chính là tâm đại bi như vậy. Sức mạnh này so với sức mạnh danh lợi thế gian, không biết vĩ đại hơn gấp bao nhiêu lần!

Ngày nay chúng ta không chịu nghiêm túc nỗ lực, nguyên nhân là gì? Là do không có tâm bi. Chúng sanh khổ, đó là đáng đời họ, họ khổ mặc họ, chẳng liên quan gì đến mình. Miệng thì nói độ chúng sanh, nhưng lại viện cớ rằng ‘mình vẫn chưa thành tựu, mình còn chưa thể độ’, mà bản thân lại không chịu dốc lòng phấn đấu, chẳng tha thiết dụng công, cũng không tha thiết mong sớm có ngày thành tựu, cái nguyện đã phát này không phải là nguyện chân thật. Lời thệ nguyện chân thật, là nhìn thấy chúng sanh khổ cũng giống như chính mình chịu khổ vậy, nhìn thấy chúng sanh chịu khổ cũng giống như cha mẹ, người thân trong gia đình mình đang chịu khổ. Chúng ta luôn hy vọng họ có thể bớt chịu khổ được ngày nào hay ngày đó, bản thân sao có thể không phấn đấu, sao có thể không dụng công? Bản thân không nghiêm túc nỗ lực tu hành, không nghiêm túc nỗ lực hoằng pháp lợi sanh, sao có thể xứng đáng với chúng sanh, sao có thể xứng đáng với Đức Phật, sao có thể xứng đáng với chính mình? Có thể giác ngộ được điểm này, giác ngộ được tầng mức này, thì tự nhiên bạn sẽ đồng mãnh tinh tấn, bạn sẽ nghiêm túc nỗ lực.

Cổ đức dạy chúng ta, chính là lời Lão pháp sư Đế Nhân dạy cho đồ đệ của Ngài, những lời này chúng tôi đã in thành phụ lục ở phần sau của cuốn “Niệm Phật Luận” do chúng tôi ấn tống gần đây. Bài khai thị của Lão pháp sư Đàm Hư tại Phật thất ở Hồng Kông, tôi có được cuộn băng ghi âm này, đã chuyển biên thành văn tự, in phía sau cuốn “Niệm Phật Luận”. Ngài dạy cho vị đồ đệ làm nghề vá nồi đã niệm Phật vãng sanh kia, tôi cảm thấy phương pháp của Ngài rất hay, tôi liền áp dụng phương pháp của Ngài. Phương pháp này của Ngài chính là dạy bạn dụng công, bạn niệm Phật cũng tốt, bạn nghiên cứu giáo lý cũng tốt, bất luận dùng công phu gì cũng tốt, hể mệt thì nghỉ ngơi, đừng gượng ép, nghỉ ngơi khỏe rồi lập tức làm tiếp. Cách này rất hay! Mệt rồi thì nghỉ ngơi một lát, tinh thần hồi phục lập tức làm tiếp, cơ thể này có thể chống đỡ được, sẽ không bị kiệt sức. Chúng ta dùng phương pháp này, thật sự có thể trưởng dưỡng thiện căn, cũng có thể tăng trưởng trí huệ và thể lực của chính mình, để hành trì chuyên nhất.

Thệ nguyện quá đồi quan trọng, đó là động lực chân thật của chúng ta. Người có thệ nguyện hoằng sâu, chính là thừa nguyện tái lai. Thừa nguyện tái lai không nhất định là phải đến thế giới Tây Phương Cực Lạc rồi mới quay trở lại, không cần thiết! Ngày nay nguyện lực của chính chúng ta vượt qua nghiệp lực, thì lập tức là thừa nguyện tái lai. Nếu nguyện lực của bạn không vượt qua được nghiệp lực của bạn, thì đời này bạn phải chịu sự chi phối của nghiệp lực.

Nếu bạn phát đại thệ nguyện, thệ nguyện chân thật, thệ nguyện này vượt qua nghiệp lực rồi, vừa vượt qua, thì hiện tại chính là thừa nguyện tái lai. Bản thân thấu suốt rõ ràng, tường tận sáng tỏ, người có công phu tu hành cũng có thể nhìn ra được, nhận ra bạn đã có sự chuyển biến. Chúng ta nói từ trên tướng mạo, thì tướng mạo thay đổi rồi, thể chất thay đổi rồi, tinh thần thay đổi rồi, suy nghĩ và cách nhìn của bạn thấy đều thay đổi rồi, điều này từ trên hình tướng, biểu hiện bên ngoài có thể nhìn ra bạn đã thay đổi rồi. Về mặt bản chất, nghiệp lực đã thay đổi rồi, nghiệp lực biến thành nguyện lực, thì không cần phải đổi một thân xác khác mới là thừa nguyện tái lai. Chúng ta phải hiểu đạo lý này, phải hiểu chân tướng sự thật này. Thân do nguyện lực tái lai thì được tự tại, quyết định không chịu sự luân hồi của nghiệp lực, không chịu sự làm chủ của nghiệp lực, cho nên điều bạn có được là sự hạnh phúc, tự tại, mỹ mãn chân thật. Nhà Phật không nói suông, quyết định có thể đạt được, nó có lý luận, có sự thật, có phương pháp, có hiệu quả.

Độ tất cả chúng sanh nhập Vô dư Niết bàn như vậy, mà không có ý nghĩ chúng sanh khó độ. Nói chúng sanh thật khó độ, cái khó đó là gì? Là do chính bạn chưa thể chuyển đổi được; thực sự chuyển đổi được rồi thì chúng sanh sẽ không khó độ. Thế nhưng độ chúng sanh cần phải có duyên, chư Phật Bồ Tát thệ nguyện hoằng sâu, nhưng chúng sanh không có duyên; không có duyên tức là chúng sanh không chịu tiếp nhận, Phật không độ chúng sanh vô duyên. Người mà Phật độ là người có duyên, có duyên là người đó chịu tin tưởng, chịu tiếp nhận, như vậy thì được độ. Phật pháp ở thế gian không có duyên, nguyên nhân không có duyên nằm ở đâu? Những người có thế lực, những người có của cải, họ không giúp đỡ Phật pháp, mà đi giúp đỡ những ngoại đạo khác, không giúp đỡ Phật pháp, cho nên trong Phật pháp thiếu hụt tài lực hoằng pháp. Ngày nay tài lực thiếu hụt, nhân tài lại càng thiếu hụt hơn, đây là sự suy vi của Phật pháp. Đây là chúng sanh không có duyên, không phải Phật Bồ Tát không từ bi, mà là chúng sanh không có duyên.